

[Socialministeren.]

jeg sige sejr i gåseøjne —, som det kommunistiske parti vandt ved det valg, der resulterede i en socialdemokratisk regering, og vinder det flere sejre af den slags, varer det ikke længe, inden det ærede medlem ikke vil være medlem af dette ting.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen mente, det var klogt at have en indtægtsgrænse, når der er tale om hjælp til protese i henhold til § 60, og jeg forstod også, at det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen var bekymret, fordi der her ikke er sat nogen indtægtsgrænse. Men det, der er tale om, er at yde støtte til folk, der er handicappede på dette område, og derfor har jeg set bort fra spørgsmålet indtægtsgrænse.

Jeg takker iøvrigt for den velvillige modtagelse, som begge lovforslagene har fået; jeg skal være til rådighed for udvalget og håber på, at dets arbejde må resultere i, at vi inden længe får lovforslagene gennemført.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg takker den højtærede minister for hans sidste udtalelse om, at vi sammen skal arbejde på at få den her påbegyndte ændring i invalideforsikringsloven gennemført på en god måde. Som jeg indledte med at sige, vil vi fra vor side medvirke dertil udfra en velvillig indstilling.

Den højtærede minister sagde, at jeg havde udtrykt betænkelighed ved udgifterne. Nej, den side af sagen har jeg overhovedet ikke omtalt; det er ikke på det punkt, der indenfor vor gruppe er betænkelighed; vor betænkelighed er af principiel art. Nu kan den højtærede minister selvfølgelig sagtens polemisere mod trediedelsgrænsen, når den er opgivet af os alle, i hvert fald opgivet af mig og mit parti. Den polemik kan jeg ikke andet end bifalde. Vi er som den højtærede minister ganske klar over, at den indtil nu gældende ordning med trediedelsgrænsen giver anledning til overordentlig mange beklagelige enkelttilfælde, og at den også er af principiel uheldig natur. Det er altså den erfaring, man har høstet i løbet af de nu små 30 år, invalideforsikringsloven har eksisteret.

Men så kommer vi til det, det her foreslås at sætte i stedet, og her kan ministeren ikke komme uden om, at det er nødvendigt for os at få yderligere oplysninger om, hvad der menes, når det hedder, at erhvervssevnen skal være betydelig nedsat. Den højtærede minister nævnte visse kriterier. Der skal tages hensyn til ansøgerens alder. Ja, hvad vil det sige? Det er i høj grad muligt,

at der kan være hensyn at tage, alt efter som en ansøger til invaliderente er 25 år eller 50 år. Det gør naturligvis en forskel i bedømmelsen af, hvorvidt man kan rehabiliterer eller resocialisere ham eller, for at tale dansk, kan genskabe ham hans førlighed — det er klart. Men vi vil gerne have at vide, hvad der ligger i det kriterium, at der skal tages hensyn til alder. Så skal der tages hensyn til hans bopæl. Ja, hvad vil det sige? Det må vi have nærmere oplyst. Det er muligt, der er forskel på at være invalid her i København og at være invalid ude på landet; det er muligt. Vi ved blot ikke noget om, hvad det er, man her tilsigter, og hvorledes man altså vil gøre bopæl til et kriterium. Der skal tages hensyn til foreliggende arbejdsmuligheder. Ja, det kan jo godt være, at her er et kriterium, som er anvendeligt. Vi ved det bare ikke, vi ved ikke, hvad man har ment fra embedsmandsudvalgets og den højtærede ministers side med at indføre disse nye kriterier, og derfor er det, vi virkelig må have noget mere fast grund under fødderne end den, der indtil nu foreligger, hvor der kun bruges den vending, at erhvervssevnen skal være betydeligt nedsat — her ind i kan man fylde alt muligt, alt efter som man er indstillet på den ene eller den anden måde. Jeg tror heller ikke, den højtærede minister er uenig med mig i, at det gælder om at værne denne lov mod udnyttelse af forsørgelsesmæssig karakter; det tror jeg den højtærede minister er ganske enig med mig i. Vi har her en lovgivning, som har et ganske bestemt sigte, og det må ikke forkludres ved, at der indblandes hidtil ikke eksisterende momenter i sagen.

Jeg vil her gerne sige til det ærede medlem hr. Mogens Fog, at det beror jo på en misforståelse, når det ærede medlem har opfattet det, som om jeg for mit vedkommende ikke skulle være villig til at yde hjælp til proteser og andet til sådanne invalider, der ikke kan få invaliderente. Naturligvis er jeg det, men den hjælp eksisterer jo i henhold til forsørgslovens § 256; den hjælp får de i dag, som jeg gjorde opmærksom på i mit første indlæg. Der gives simpelthen ikke afslag fra kommunernes side; procenten for afslag er i hvert tilfælde rent minimal. Det vil altså sige, at det kun er de rene svindlere, man sender hjem igen med uforrettet sag — naturligvis. Det er ganske givet, at vi fra vor side også ønsker, at der skal gives hjælp til invalider, selvom de ikke kan få invaliderente. Men det får de jo i dag, og der gives dem ikke afslag. Men det, jeg har at indvende mod lovforslaget,